

OAN DE PROOT MÈ.....

JO KREMERS

DOOR RIA BOLEY

Er zijn mensen die zich in hun vrije tijd geheel belangeloos beschikbaar stellen ten dienste van de gemeenschap. Mensen, voor wie niets te veel is wanneer er een beroep op hen wordt gedaan. Mensen die van grote waarde zijn, ook al willen ze dit zelf vaak niet horen. Een van die mensen is Jo Kremers. Altijd bescheiden, altijd op de achtergrond. Carnavalsvereniging "de Smouskes" wist hem echter te vinden en riep hem uit tot SMOUS VAN HET JAAR 2010.

JOHANNES MARIA KREMERS

Werd op 18 februari 1952 geboren op Duifhuis. Een uithoek behorende tot de gemeente Zeeland en de parochie Reek. Jo was het op een na jongste kind in een gezin met 6 jongens. Zijn ouders, Hendricus Kremers en Hendrika Kuijpers, waren uiteraard blij en trots met hun 6 stoere mannen maar betreurden hun leven lang het overlijden van een klein meisje dat hen 6 maanden na haar geboorte ontviel. "Ik groeide heel erg beschermd op" vertelt Jo. We woonden nogal afgelegen en toen ik op mijn 5de jaar naar de kleuterschool ging, was ik nauwelijks verder geweest dan op familiebezoek in Velp waar moeder vandaan kwam. Het naar school gaan was dan ook een enorm avontuur voor mij. Ik vertrok achterop de fiets bij mijn broer Marinus en moeder zei: Als je boterhammen hebt gegeten mag je weer naar huis! Het duurde een eeuwigheid voordat eindelijk de verlossende bel ging en ik mijn brood mocht opeten. Daarna snel naar de poort want nu mocht ik naar huis, helaas! Er volgden nog een paar uren voordat het zo ver was! Toen ik in de vierde klas bij meester Verhoeven zat, werd die vrij langdurig ziek en kwam mevrouw Annie van der Coer invallen. Deze had echter een winkel in het dorp en dat betekende dat onze klas op woensdagmiddag naar school moest en op zaterdagmorgen vrij was want dan moest de juf in de winkel staan. Ik was ook een tijdje misdienaar. Ik herinner me nog hoe spannend het voor mij was toen we onder leiding van kapelaan Ruys drie dagen op kamp gingen naar Son. Dat was de allereerste keer dat ik 's-nachts van huis weg was en slechts de wetenschap dat diverse andere jongens dit ook meemaakten deed het me volhouden. Thuis had ik natuurlijk zoals al mijn broers vaste taken. Omdat er geen meisjes waren moesten we moeder helpen in de huishouding.

Johannes Maria Kremers,
geb. 18-02-1952

-- Aardappelen --

Aardappelen schillen en op woensdag en zaterdag de kippenhokken schoon houden behoorde tot mijn vaste taken. Gelukkig hoefde ik niet op de boerderij mee te helpen, dat was voorbehouden aan mijn oudere broers. Wél moesten we allemaal helpen als de aardappels geroid werden of de rog gebonden. Maar dat heb ik altijd prachtig gevonden. Met z'n allen in het veld en moeder, die dan in een blauw kannetje koffie kwam brengen en boterhammen. Voor mij waren dat hoogtepunten uit m'n jonge jaren.

Vader en moeder Kremers 1975

NOSTALGIE

Je kunt het nostalgie noemen, maar ik denk nog vaak met heel veel genoeg terug aan de warmte en veiligheid van mijn jeugd. Iedere dag hobbelden we op onze tweede of derdehandse fietsen naar school. Er lag alleen maar een zandpad dat één maal per jaar werd onderhouden. De meeste maanden van het jaar was het een gehots en gebots en op het laatst was er nog alleen maar een smal spoor waar gefietst werd en de rest was begroeid met van alles en nog wat. Dat had tot resultaat dat onze pakkendragers nogal eens los kwamen te zitten. Na schooltijd gingen we dan langs bij Grad Meijers, de smid, die alles weer aan elkaar soldeerde en steevast zei: Vanaf nu gaat het nooit meer los mannen! Wij klommen weer op de fiets maar omdat een en ander nog warm was van het lassen was onze pakkendrager weer stuk voordat we thuis waren. Ook met spelen waren we als gezin veelal op elkaar aangewezen. Land veroveren, verstoppertje spelen achter de schoven op het veld, voetballen, altijd op klompen. Twee meelzakken fungeerden als

doel en er werd fanatiek gespeeld. In de "goei kamer" lag een Monopoliespel op tafel waar we ook regelmatig mee bezig waren. De zeldzame keren dat de tafel gebruikt moest worden werd het spel voorzichtig verplaatst om de volgende keer weer door te kunnen gaan waar we gebleven waren. Eens zou een oom uit Velp een foto maken van ons gezin. Ik was nog maar klein en toen mijn oom zei dat we allemaal naar het vogeltje moesten kijken, vond ik dat enorm interessant. Ingespannen tuurde ik naar het toestel om het vogeltje toch maar vooral niet te missen en mijn teleurstelling was groot toen er helemaal geen vogeltje bleek te zijn. Toen de foto uiteindelijk was afgedrukt was ik zó boos dat ik haar onmiddellijk kapot scheurde. Twee keer per dag werd er warm gegeten. De gewone warme maaltijd en 's avonds voor het naar bed gaan nog een pan gebakken aardappelen. Altijd, behalve op zondag. Dan zette moeder warme chocolademelk en kregen we een boterham met een gekookt ei voordat we naar bed gingen. Heerlijke herinneringen en ofschoon vroeger alles ook geen rozengeur en maneschijn was had ik deze tijd toch voor geen goud willen missen.

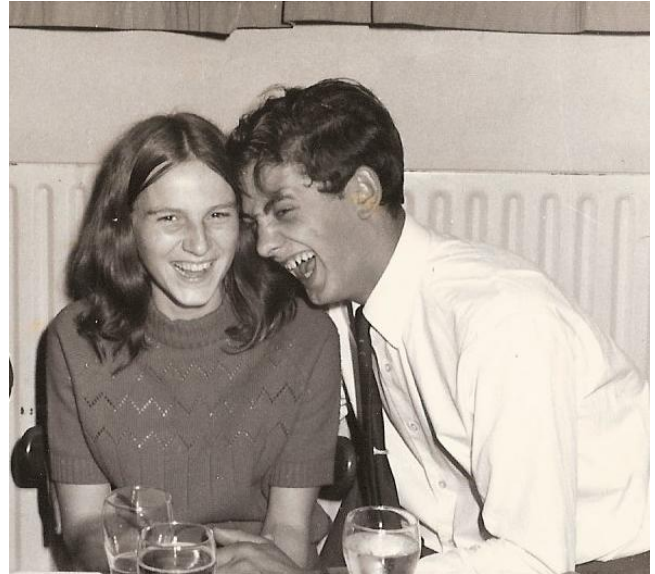

Gezin Harrie Kremers vlnr: Marinus, Cor, moeder, vader en Piet. Voor moeder staat Bert en voor vader staat Jo. Zoon Harrie maakt de foto.

-- Aan het werk --

AAN HET WERK

Na het Lager onderwijs ging ik in Tilburg naar kostschool. Ofschoon ik niet slecht kon leren had ik het na twee jaar helemaal gehad en wilde ik persé gaan werken. Mijn ouders vonden dat natuurlijk niet zo plezierig maar ik hield voet bij stuk en kwam terecht op de drukkerij van de Gruijter in den Bosch. Ik werkte er 45 uur en verdiende 38 gulden per week. Jo was ambitieus en vanuit zijn werk begon hij met het volgen van cursussen. Hij leerde voor

Betsy en Jo op de kermis 26-08-1969

offsetdrukker en ging 7 jaar lang op zaterdag naar Eindhoven om cursussen te volgen voor leermeester gazel, calculator, kostprijsberekening en staf en kader. Getuige van een groot doorzettingsvermogen dat terecht resulteerde in diverse aanzienlijke promoties. Toen de Gruijter overging naar SHV werd Jo hoofd binnendienst. In 1989 was de grafische markt zodanig in ontwikkeling dat de originele drukkerij steeds moeilijker werd en Jo besloot om zijn ontslag te nemen en als agent te gaan werken voor diverse verpakkingsdrukkerijen. De

Huwelijk Jo en Betsy 13-06-1975

orders werden in Duitsland uitgevoerd. Het was hard werken, vroeg opstaan, kilometers per dag afleggen. "Toch heb ik het altijd heel graag gedaan" zegt Jo. Ik werkte voor bedrijven zoals Smith Chips, Pijnenburg koek enz. Ik heb er veel contacten aan overgehouden, veel leren improviseren en vooral flexibel zijn. Dat is me ook in het vrijwilligerswerk zeer goed van pas gekomen. Mijn uitgangspunt is altijd geweest: als er een fout is gemaakt zo snel mogelijk herstellen. Nooit de schuld op een ander schuiven en gewoon toegeven wat er fout is gegaan, dat werkt het beste. In 1967 nam mijn broer de boerderij over en verhuisden we naar de Puttelaar. Tijdens de Koninginnespelen in 1969 leerde ik Betsie kennen. Of eigenlijk kende ik haar al eerder want ze was een zus van mijn vriend Tien Pijnappels. Maar toen, op dat veldje achter Jack van der Coer, begon ik te beseffen dat ik dit meisje toch wel bijzonder graag zag. Gelukkig zij mij ook en na 6 jaar verkering trouwden we en gingen wonen in Kerkstraat Zuid. Later verhuisden we

naar de Vlaskapel en na goed 3 jaar naar het Buitenveld waar we nu nog wonen. Het was heel erg fijn dat Betsie en ik dezelfde interesses hadden. Betsie was leidster bij wandelclub de Stewardestesjes en ook daar kon ik me verdienstelijk maken door b.v. 22 jaar lang de Avondvierdaagse mede te organiseren. Ook een spannend gebeuren was het jaarlijkse kamp en dan vooral de spooktochten die we hierbij uitzetten. Mooie tijden waar we nog altijd een vriendenclubje van hebben overgehouden.

STICHTING JEUGDBELANGEN EN FORTUNA

Met ongelooflijk veel genoegden denk ik terug aan de jaren '82 tot en met '97 toen ik actief was in de Stichting Jeugdbelangen. Het Incakamp, het Jongerenweekend, de prachtige mensen

-- waarmee ik --

waarmee ik heb samengewerkt, om nooit te vergeten! Toen Martien van Grinsven indertijd op zoek was naar kandidaten, werd meteen gekeken of de wederhelft ook op de een of andere manier inzetbaar was. Zodoende is ook Betsie daar altijd bij betrokken geweest. Mooie mooie jaren en ik heb dan ook in 1997 met veel pijn afscheid genomen. Een leuke anekdote: enige tijd regelde ik voor de Stichting de huur van het terrein. Op een ochtend in 1997 kom ik het

N.K. Wipschieten, vlnr: Jo Kremers, Wim Koenen, Ardiny van Dongen en Jan van Dongen

terrein oplopen en zie ik daar een enorme paardentrailer, vol met paarden staan. Het veld was echter verhuurd aan een scoutinggroep en de afspraak was dat er nooit meer dan één huurder zou zijn. Ik vraag wie de leiding heeft en er komt een deftige man naar mij toe die zegt: ik heb dit georganiseerd en zo meteen komt Hare Majesteit Beatrix paardrijden over de Maashorst. Ik natuurlijk denken dat het een grapje was en tamelijk nijdig zei ik tegen die man: Wegwezen hier! Het terrein is verhuurd en als ik bij Hare Majesteit zo maar de tuin in loop

wordt ik ook weggestuurd dus datzelfde zeg ik nu tegen U! Toen de man bleef aanhouden verwees ik hem naar het bestuur en tegen een behoorlijke betaling is de rit toen toch doorgegaan en bleek het inderdaad de koningin te zijn! Mijn grote liefde gaat ook uit naar K.V. Fortuna Kruisboogschieten. Van 1972 tot 1993 hebben Betsie en ik bij het Sint Jacobusgilde aan het "wipschieten" met een Flobert geweer meegedaan. Op zondagmorgen interne competitie, 's middags naar de wedstrijden. In de winter bestonden de prijzen uit een in stukken gesneden varken in de zomer uit bekens en geldprijzen. Diverse jaren zijn we met alle Zeelandse schutters tezamen kringkampioen van het Land van Cuijk geweest en hebben we een groot aantal prijzen in de wacht gesleept. Het mooiste succes was het behalen van het Nederlands

Korpskampioenschap in 1990 te Nieuwkuijk. In dat jaar schoten we met mijn korps in de voorronde 12 punten en mochten we door naar de kamprondes. Na 5 rondes bleven Groesbeek en wij over. Wij de dwerg en Groesbeek de Goliath want die hadden in de voorafgaande jaren al veel N.K.-titels in de wacht gesleept. Maar de Goden waren met ons. Alle schoten die we in de daarop volgende serie losten waren raak. Groesbeek miste er een dus werden wij Nederlands Korpskampioen opgelegd wipschieten! Naast het geweer schieten ben ik in 1988 begonnen met kruisboogschieten. Nadat we ons in 1989 aansloten bij de Brabantse en Nederlandse Kruisboog Bond konden we ook daar deelnemen aan wedstrijden. In september 1993 hebben we met enkele

Vlnr: Dide, dochter van petekind Erwin en Kettie Kremers, Betsy en Jo

kruisboogschutters K.V. Fortuna opgericht. Dat de naam Fortuna (Godin van voorspoed en geluk) een goede keuze was blijkt wel uit de grote lijst met Nederlandse kampioenen die we hebben.

Bijna jaarlijks is de vereniging aanwezig bij de huldiging van de kampioenen van de gemeente Landerd. Vanaf het begin heb ik bij Fortuna de functie secretaris/penningmeester ingevuld. Met enkele mensen hebben we veel tijd en energie gestoken in het begeleiden en opleiden van jeugdschutters. Voor ons hard werken maar als je na een behaald resultaat onze jongelieden zag stralen voelden we onszelf ook een beetje kampioen. Zelf heb ik enkele malen in een kampioenskorps mogen zitten en de mooiste titel vind ik nog steeds mijn persoonlijk Nederlands kampioenschap in de moeilijke discipline "zonder diopter". Binnen de B.K.B. heb ik diverse functies vervuld en toen de automatische uitslagverwerking binnen de kruisboogsport zijn intrede deed, heb ik de taak van wedstrijdleider ingeruild voor wedstrijdsecretaris. De prijsuitreikingen konden vanaf dat moment een kwartier nadat het laatste schot gevallen was al worden uitgereikt. In

2004 besloot de Brabantse Bond afstand te nemen van de Nederlandse Bond. Hierdoor kon men niet meer deelnemen aan de N.K. en heb ik met enkele mensen het Open Nederlands Kampioenschap opgezet. Dit is een groot succes geworden. Hieraan hebben onder andere schutters uit Nederland, Duitsland, België, Australië en Nieuw Zeeland deelgenomen. Omdat ik in 2003 voor de tiende keer de

Familie Pijnappels, boven vlnr: Jan Verstegen, Henk Pijnappels, Jo Kremers, Tiny Pijnappels, Jan Cornelissen. Midden vlnr: Annie Pijnappels-Neelen, Nelly Pijnappels-Jans. Voor vlnr: Mien Cornelissen-Pijnappels, Anny Verstegen-Pijnappels, Pieta Pijnappels-Strik, Betsy Kremers-Pijnappels.

verschieting om de Vaartbokaal van het H. Bloedgilde uit Boxmeer mede organiseerde, werd ik tot mijn stomme verbazing tot erelid van het Gilde benoemd. Een titel die ik met trots probeer te dragen. En ook dáár hebben ze me enkele taken toebedeeld want helaas, als je geen nee kunt zeggen.

JA ZEGGEN EN NEE DOEN

Och, wat ik verder nog doe? Ik verricht hand- en spandiensten waar dat nodig is. Zo ben ik nogal eens actief voor de KVO met toneeluitvoeringen e.d. en draai ik één avond in de maand muziek bij het stijdansen van de Bond van Ouderen. Voor de rest? Wel, als ze me nodig hebben weten ze me te vinden. Natuurlijk is het zo dat in alles wat ik doe Betsie achter me staat. Als dat niet het geval was zou ik dit alles niet kunnen doen want ik zeg je: er zijn veel avonden en uren dat ze alleen zit en daarover hoor je haar nooit klagen. Daar ben ik heel dankbaar voor. Toen onze lichamelijke omstandigheden dat nog toelieten zijn we ook veel met vakantie geweest. Onze allereerste vakantie samen was naar Altenahr en we voelden ons of we naar het andere eind van de wereld gingen. Met z'n vieren in een piepklein tentje en halverwege de week kregen we ook nog bezoek. Toen lagen we met z'n zessen als haringen in een ton maar plezier hadden we! Later hebben we veel landen bezocht, telkens in blokjes. We hadden een periode Oostenrijk, Frankrijk, de Slavische landen, Grand Canaria enz. Toen we Monaco bezochten hebben we daar de Formule-1 races meegemaakt. Sedertdien ben ik daarvan verwoed supporter.

-- Waarschijnlijk --

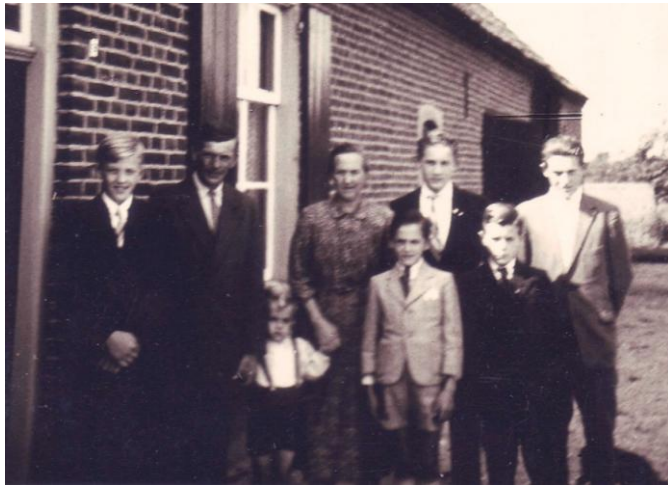
Waarschijnlijk is dat ook de rede waarom ik helemaal wég ben van de Dakar-rally. Ik vind dat prachtig, volg het programma van minuut tot minuut op de computer. Verder ben ik geen sportfanaat. Ik geniet wel van veel dingen, en maak me niet zo snel druk om iets want och, we hebben toch allemaal onze plus en min punten. Waar ik absoluut niet tegen kan dat is JA zeggen en NEE doen. Ook al doe je vrijwilligerswerk, je hebt evenzogoed verplichtingen. Op een vergadering van de Stichting hoorde ik Arnold van Zeeland eens zeggen: al wat je beloofd en niet doet moet een ander er bij doen. Ware woorden die ik altijd onthouden heb. Al met al kan ik zeggen dat ik een tevreden mens ben en dat ik zoveel mogelijk van het leven probeer te genieten. Ik ben altijd bezig en dat heb ik ook nodig. Ik ben geen man om met een krantje op de bank te gaan zitten. Een dag in de week besteed ik aan tuinieren bij vrienden. Geen vaste dag want ik doe het als ik er zin in heb. Dat is het grote voordeel als je over je eigen tijd kunt beschikken. In bepaalde opzichten moet je misschien wel een stapje terug maar dat is niet erg. Ik zeg altijd maar zo: biefstuk is heerlijk maar gehakt is ook lekker. Ook genieten Betsie en ik van onze beide petekinderen Erwin en Janneke. Erwin heeft zelf inmiddels ook kindjes en dat is voor ons eveneens een bron van plezier, daar genieten we van. Verder wil ik nog zeggen dat ik alles wat ik heb gedaan in het verleden en nu nog, met veel plezier heb gedaan en dat ik vaak trots ben dat ik met heel veel andere hardwerkende vrijwilligers dat heb mógen doen. Iets voor de gemeenschap tot stand brengen doe je sámen. En als je na afloop ziet dat, zoals nu, je inspanningen gewaardeerd worden, wat is er dan nog mooier?

Familie Kremers vlnr: Marinus Kremers, Harrie Kremers, Thea Kremers-Hendriks, Cor Kremers, Jo Kremers, Piet Kremers, Betsy Kremers, Jeanne Kremers-v.d. Velden (blond, half zichtbaar), Gerda Ebbers (vriendin Cor), Tiny Kremers-Nijsten, Ria Kremers-Timmers, Bert Kremers.

Jo, jouw inspanningen voor onze dorpsgemeenschap worden zeker door velen gewaardeerd. Maar meer nog dan dat waarderen we je bescheidenheid, je vriendelijkheid en het feit dat nooit iemand vergeefs een beroep op je doet. Bedankt daarvoor! En ook:

BEDANKT VOOR HET GESPREK.

Gezin Kremers vlnr: Marinus, vader Harrie, Bert, moeder Drika, Jo, Harrie, Piet en Cor.

**Burgerlijk huwelijk Jo en Betsy
28-04-1975**

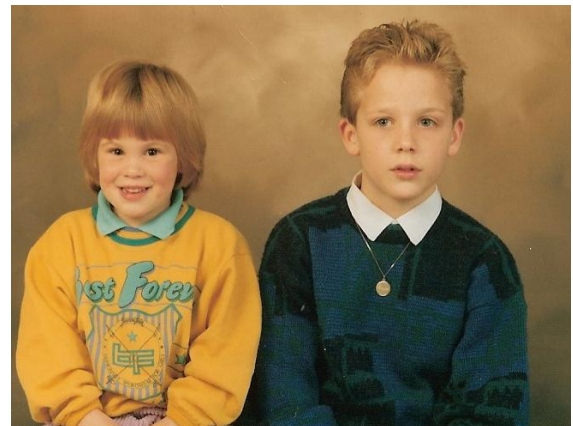
**Huwelijk Jo en Betsy 1975, links vader en moeder Kremers,
rechts vader en moeder Pijnappels.**

Petekind Janneke Cornelissen

Doop petekind Erwin

**Petekinderen Janneke Cornelissen en
Erwin Kremers (1988).**

Familie Kremers, achter vlnr: Cor, Piet, Marinus, Jo en Harrie. Voor: vader Harrie. Bert en moeder Drika.

Huwelijk petekind Erwin en Keetie

**Hendrikus Cornelis Kremers:
* 04-07-1911 / † 26-05-1985**

Doop petekind Janneke Cornelissen.

Piet, Jo, Betsy en Thea Kremers.

**Hendrika Maria Catharina Kuijpers:
* 04-07-1913 / † 16-11-1998**